

המאור שבמורה

מעט מן האור דומה מן הרבה מן המושך

כל הזכויות שמורות

שבת יח' אב התשפ"ו			
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת	י-ם
19:21	20:11	21:05	י-ם
19:19	20:09	21:02	ת"א
19:22	20:12	21:05	חיפה
19:20	20:10	21:02	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

יהודי צריך להיות מוכן ללכת בבוקר עד צוואר כדי לעזור ליהודי אחר. רצונך להרים אדם השקוע בבוקר, עליך לרדת לתוך הבוקר ולמשכו משם, שכן אין מושכים מלמעלה.

כבר במעליו יתנכר נער. בימי חלדו, בעודו רך בשנים, האדמו"ר המקובל הרה"צ רבי **אלעזר אבוחצירא** זצוק"ל כבר כינתה אותו הסביבה 'בבא' (אבא) בגין פרישותו המופלגת והזירותו הקפדנית. בשמירת העניינים. אם ניתן לעשות אנלוגיה, בין גדולי ישראל, הרי שכידוע בדור הקודם, אחד מענקי הדור היה רבינו **החפץ חיים** זצ"ל שהמאפיין הייחודי שלו היה בהקפדתו על שמירת הלשון. לפיכך גם נקרא על שם ספרו זה, ולא על שם יתר ספריו. אפשר לומר וניתן להעיד ללא ספק, כי גדול הדור בדורנו בתחום שמירה אחרת, הלא היא **שמירת העיניים**, היה רבי אלעזר המיוחד שבו. לא מצאנו כדוגמתו בימינו."

לצד גדולתו התורנית, צדקותו המרוממת, ואישיותו הקדושה, **זכו אלפים להיושע** על ידו. רוח הקודש שנצנצה בבית מדרשו הייתה למופת.

עוד משחר נעוריו התבלט הגה"צ רבי **שבתי** זצ"ל בין חבריו בתלמוד תורה הירושלמי עץ חיים, צניעותו יחד עם גדולתו בתורה הפליאו את כל מכיריו, התמדתו הייתה ללא הפוגות, ואף כאשר כל חבריו יצאו לשחק כדרכם של נערים, **נשאר הוא יושב** ושוקד באהלה של תורה, והיה מסוגל בימי חייו לעסוק בתורה במשך שמונה עשרה שעות ללא הפוגה.

במעט מקרים האדם צודק. במעט מן המעט הוא מוכן להודות על כך.

פעם הגיעו אל רבי **סאלם יעקב** זצ"ל ארבעה אנשים בכדי לקבל את ברכתו. לשלושה מהם נענה וברכם, ואילו את הרביעי **לא הסכים לברך** בשום אופן הלה לחצו שוב ושוב, ולבסוף בירכו בליית ברירה. ולאחר מכן ביקש הלה שיברך את אמו החולה, ולא הסכים בשום אופן.

הלה הפציר בו שוב ושוב אך הוא זעק: לא ולא! הלה פנה למארי ואמר: לפחות תאמר לי מדוע אינך רוצה לברכה? **"היא מחלת שבת"** היתה התשובה. הלה הבין מיד מדוע אף אותו לא רצה לברך.

קל לך לעשות עשדה בעלי תשובה מאשר לעקור מידה רעה אחת מלבך...

הכל מודים שמן הראוי שבני-הזוג יעניקו שבחים זה לזה; כמו כן ברור שבבית שנשמעות בו מילות הערכה, נעים לשהות. במשפחה שבני-הזוג מחמיאים זה לזה, הילדים גדלים בריאים ברוחם והם יראו את העולם הסובב אותם **באור חיובי**.

אולם, כדי שכן-הזוג ישבח, אין להסתפק בצפייה שסוף סוף יעשה זאת, או להחליט שאם אינו מבין שזו חובתו הבסיסית, אני לא אסב את תשומת לבו לכך, אלא יש **לעודד אותו** לשבח.

הגרוע שבמצב של ביטול תורה-כאשר הדבר כבר לא מכאיב

על תבזבז מילים על דברים שהשתיקה יפה להם

רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב זצ"ל שאל את החזן המקומי מדוע קולו צרוד. השיב לו החזן שהצרידות באה **מהתפילה לפני התיבה**.

אמר לו רבי לוי-יצחק: מי שמתפלל לפני התיבה קולו נצרך, אך מי שמתפלל **לפני השם יתברך** אין קולו נצרך...

לע"נרחל ורשלאלוב
בת קלרה ואליהו

נקודה לפחשפה

אני רוצה לשמוע את השקר הטוב ביותר! הכריז המלך והעביר את ההודעה בכל רחבי הממלכה. הגיעו המונים. שקרנים מפורסמים, רמאים עם תעודות, בדאים מומחים, כולם עמדו בתור והתחרו ביניהם מי יצליח לספר את **השקר הטוב ביותר**. 'את זה כבר שמעתי!' אמר המלך לראשון. 'גם זה סיפור מוכר!' פסל המלך את השני. 'תמציא כבר משהו מרענן, לשם שינוי!' כעס המלך על השלישי. 'אפילו לשקר, אתם לא מצליחים!' התרעם המלך בסופו של יום ארוך, כאשר אף אחד מהסיפורים לא השביע את רצונו. 'נמאס לי לשמוע שטויות!' הכריז המלך בבוקרו של היום השני, 'שמישהו יבוא לכאן סוף סוף ויספר לי שקר רציני, משהו מחוכם, עסיסי, משהו שאפשר ליהנות ממנו!' ואז הגיע **החכם העני** הוא שמע את ההכרזה של המלך, 'מה אתה עושה כאן?' התפלא המלך שהכיר את החכם משכבר הימים 'דבר חשוב לי אליך אדוני המלך', אמר החכם 'לפני שלושים שנה, כשאביר, המלך הקודם עליו השלום והמנוחה, היה בחיים, נקלעה הממלכה לקשיים כלכליים, בארמון המלוכה שרר מחסור קשה, והמלך בא אליי לבקש שאלווה לו כסף. **הלוותי לו שק מלא בדינרי זהב**. ועכשיו, באתי לתבוע את החוב!'

'השתגעתי?! נפלת על הראש?! נראה לך שאבא שלי היה בא לבקש הלוואה?! אתה שקרן!' הושיט החכם את שקו ופנה אל המלך: 'בכל מקרה תצטרך למלאות את השק הזה בדינרי זהב. שהרי אם דיברתי אמת, חובה עליך לפרוע את החוב. ואם שקר בפי הרי זכותי בפרס הגדול שהבטחת. הורה למשרתי למלאות את שקו של החכם בדינרי זהב. 'אולי תגיד לי מה אתה מתכוון לעשות בזהב?' התעניין המלך. - **'אשליך אותו אל הים'**! אמר החכם. - 'השתגעתי?! חשבתי שאתה איש חכם?!' צעק המלך. כנראה שאני חי במדינה של משוגעים. אם תמורת השקר אפשר לקבל שק מלא דינרי זהב, ואילו את האמת אין מי שיעריך, אז כנראה שמשוה פה משובש באמת... טוב לי להיות אביון אמיתי מאשר שקרן עשיר!'

איש האמת. אוהב את האמת. **רק משום שאמת היא** אף אם לא תביא לו כל תועלת. פשוט משום שאמת היא. (העורך)

בעת שרבי ותו צבי זצ"ל שכב על ערש דווי בירושלים, נקבע שתמיד ישבו על יד מיטתו שני תלמידים כדי לטפל בו. באחד מלילי השבתות סיפר לו אחד התלמידים התורנים שישבו על ידו באותה שעה, שבמלון שהם התאכסנו בו התאספו בו מניין אנשים כדי להתפלל תפילת ערבית בציבור.

רבי נתן צבי הבין שהוא **רוצה להצטרף למניין** ואמר לו ללכת, ובאותו זמן הציע גם לחברו שיצטרף אליו. התלמיד השני הבין שכונתו היא לנסותו בלבד ולא עזב את המקום. לאחר שהראשון שוב מתפילה, הרים עליו ר' נתן את קולו בנזיפות חמורות, היאך הוא עוזב חולה והולך להתפלל, והרי הרמב"ם פוסק: "כל המבקר את החולה כאילו נטל חלק מחליו והקל מעליו, וכל שאינו מבקר כאילו שופך דמים", ואם כן איפוא, האם תפילה זו למצווה תחשב? הרי אין זו **אלא שפיכות דמים**.

מנהל מוסד חשוב שח לרב המקובל רבי **שלמה שרעבי** זצ"ל על גירעונות גדולים בתפעול המוסד השיבו הרב: כי אחד מעובדיו 'הנאמנים' **נגוע קשות** בענייני קדושה והוא זה אשר לוקח רבות מכספי המוסד

המנהל ההמום עקב ביסודיות ואכן גילה לתדהמתו כי אחד העובדים אשר **עמד לצידו** דוקא הוא זה אשר נגוע בכל אשר אמר הרב.

החיים הם לא תמיד עניין של להחזיק בקלפים טובים, אלא לפעמים לשחק חכם בקלפים חלשים

"חזון איש" זצ"ל נהג להתפלל מידי יום מנחה גדולה בשעה מסוימת. מעשה ונתקשו לכנס מניין לבית הכנסת שבביתו לשעה האמורה.

רק רבע שעה לאחר השעה הקבועה **נמצא העשירי** למניין, אלא שאז צצה בעיה חדשה, אחד הנוכחים שאל את ה"חזון איש", "הזמנתי אדם לביתי לשעת הצהריים, ועקב איחור התפילה, אותו אדם ימתין עלי, מה עלי לעשות?" "אין כאן שאלה כלל", השיב ה"חזון איש", "יבוטל המניין על ידך, ומדיבור האמת לא תזוז!" ואכן כך היה, **נתבטל המניין** אותו יום...

אל תאמץ לך דמיון שאנשים מעריכים אותך, ולא תתאכזב...

שלושה אנשים הגיעו לגן עדן. המלאך אומר שיש מקום רק לאיש אחד. בעל הסיפור העצוב ביותר ייכנס!!! הראשון: "חשבתי שיש לי גנב בבית וחיפשתי בבית וראיתי שבמרפסת איש ניתלה לי על המעקה!..."

קפצתי לו על האצבעות, קפצתי וקפצתי... לא נפל!... הלכתי להביא פטיש, דפקתי לו על האצבעות עד שנפל. למזלו היו שיחים למטה... אז לקחתי את המקרר, וזרקתי עליו. השני: "אני גר בקומה 27 והשקיתי את העציצים שלי, לפתע המעקה נפל ונפלתי גם, עד לקומה ה-12 ונאחזתי במעקה. פתאום, משוגע קופץ לי על האצבעות, אבל לא נפלתי. למזלי הוא הלך אך חזר עם פטיש ביד, ודפק לי על האצבעות עד שנשברו ונפלתי..."

למזלי היו שיחים למטה אז ניצלתי. אז המשוגע זרק עלי מקרר. ונמנעתי. "השלישי: "אתה יודע מזה ליפול 12 קומות בתוך מקרר,

מתחבא שלא תתפס אותי???"

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

לו יקום לתחיה אדם שנפרד מהעולם לפני אלפיים שנה, הוא יחשוב כי הגיע בטעות לכוכב אחר. **שום דבר לא נשאר כמו שהיה, אין כמעט דבר שנותר ללא שינוי, תואם לעזרת החיים הקדומה. הלבוש, המזון, המגורים, צורת התקשורת, הלך המחשבה וכל אורח החיים. הכל השתנה.**

אם יהודי הוא אותו אדם **שקפץ לביקור אחרי אלפיים שנה, יש לו מקום אחד, שם עדיין לא השתנה כלום. ביקור בבית המדרש יגלה לו, כי אמנם התאורה מודרנית, הריהוט אף הוא נוצר באמצעי תעשייה מודרניים, גם המבנה תוכנן ונבנה בארכיטקטורה מודרנית, אבל בארון הקודש מונח לו בהדרת כבוד ספר התורה, זה המוכר לו, ללא שינוי, מחייב כשהיה, ודומיננטי היום כמו אז.**

נכון, העולם השתנה והתקדם בצעדי ענק, האדם בן ימינו אינו חי באותם תנאים בו חיו בני האדם לפני מאות שנים. אבל **התורה ניתנה לפני אלפי שנים שנה, נותרה אקטואלית כשם שהייתה, היא נותרה ללא שינוי, היא לא זקוקה להתאים את עצמה לאדם המודרני, היא פשוט מתאימה לאדם כך כמות שהוא, על האדם רק להתאים את עצמו אליה.**

ובהחלט, הוא יכול להישאר מודרני, להשתמש עם כל הטוב שיש לעולם המודרני להציע לו, הוא יכול להתלבש בבגדים מודרניים, לגור בבית מודרני, להשתמש בטכנולוגיה מודרנית, אבל הוא עצמו נותר צמוד אל תורת הנצח שניתנה לעמנו לפני אלפי שנים.

זה סוד קיומו של עמנו עם הנצח. זה סוד הרעננות שמגלה העם בכל שנות קיומו. הקשר הנצחי אל **תורת הנצח** שומר על צביון עמנו כבר אלפי שנים.

ערת שלום ומזכור לכל בית ישראל

שני משוגעים החליטו להתחפש לבניין. אחד עלה על השני, וככה עמדו. לפתע בא שוטר ואמר להם: "קדימה חברה, להתפזר."

ענה לו אחד המשוגעים: "אנחנו בניין, ובניין לא זז!". ככה עשו 3 פעמים, עד שהשוטר התרגז והחטיף סטירה למשוגע שעמד למטה. צועק המשוגע מלמעלה: **"תפתח, מצלצלים בקומת הקרקע!!!"**

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

חז"ל אומרים למשל על התפילה: "תפילה בלי כוונה, כגוף בלי נשמה". אדם עומד ומתפלל מתנועע בדבוקות, וקורא את הסידור כולו מ-א' ועד ת', הוא לא מחסיר אפילו מילה אחת. אבל הראש שלו במקום אחר, הוא **מטייל במחשבותיו** בכל רחבי העולם, והפה שלו ממלמל וממלמל,

הוא נעמד כשצריך ומתיישב כשלא צריך אבל הכול חלול, המילים ריקות מתוכם הן רק מילים בלי נשמה, **זו אינה תפילה.**

יש בעל-גאווה שאינו מתגאה, אינו מדבר במעלות עצמו.

הוא אף מתנהג **בהנהגה רכה**, כטבע הענווה.

אך בינו לבין עצמו הוא מגזים במעלות עצמו, יקר הוא מאוד בעיני עצמו ומצטער שאין מכבדים אותו כראוי.

כשאתה מפסיד בקרב אתה לומד איך לנצח במלחמה

סיפור הבעל-שם-טוב פעם אחת ראיתי בחלום שאני הולך בשדה, וראיתי בחלום מרחוק כמו ערפל. והלכתי עד מקום הערפל. נפנה הערפל לצד אחד והיה השמש מאיר בצד זה וגם על הדרך, ובצד השני היה הערפל, והיה המקום כמו מסדרון ארוך, והלכתי עד שהגעתי לסוף הבקעה. ואצלי היה **עבד נענני** כמה שנים והלך ממני, וראיתי אותו הולך ומטען גדול מאוד של עצים על כתפיו. וכשראה אותי השליך העצים מעליו, ונפל לרגלי ואמר: כשהייתי עבד לרום-מעלתו הייתי שומר שבת, וכשהלכתי מכם עבדתי אצל מוכסן אחד ועבד עמי בשבת, וצוהו עלי לילך ליער להביא עצים בשבת, ועכשו שנינו מתים, וצריך אני להביא עצים ביום השבת לגיהנום עד שיהיה די בשביל המוכסן לכל ימי השבוע.

על-כן בקשתי מכם שתמתינו עד שאשוב, ואראה לרום-מעלתו מקום שביקש רום-מעלתו מהם שיפטרו אותי מן הדין, כי רום-מעלתו חשוב מאוד בזה העולם, ועכשיו אין ביכולתי מפני הממונים ההולכים אחרי. אמר לו: אם אני חשוב בזה העולם, **הנח את העצים** ולך עמי תכף והראה לי את המקום. הלך עמו והראה לו היכל אחד. ונכנס הבעל-שם-טוב לתוכו, והמליץ בעדו ופטרו אותו מן הדין. וכשהמלצתי עבור הנוכרי הייתי מלמד סנגוריה גם על היהודי, ופטרתי גם אותו מן הדין.

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת רובי, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לוליה, נעמי בת עזריה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, החסיד מנשה בן רחמה, רפאל ואליהו בן קלרה, חכם יהודה בן חנה פתייה, הרב אלעזר בן שמחה, הרב יוסף אברגיל, יחזקאל ושמואל בן שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, מרים בת זוהרה, אליעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, ישראל בן שמחה סגב, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני, הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, דוד בן איונה, יעקב בן שרה ברסקה, **מיון הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**